

Publicerad 2007-11-24 22:25 av Novemberflickan

Regnet smattrar mot min fönsterruta och jag önskar du fanns här hos mig.

<I>Den ljumma vinden smekte min kropp och det blonda håret dansade på min axel. Gräset kändes mjukt och parken var öde. Eller?

Bänken var sliten och du satt där med din cider, 7.2% sprit som förändrar hela din person. Jag tyckte inte om dig när du var full och sluddrade fram ett hej när våra blickar möttes. Ensam var du, som alltid, och jag erkände inte för mig själv hur vacker du var.

Som nykter spred du glädje, skämtar med alla och är omtänksam. När du är i detta skick visar du inget mer än just: ensamhet och förvirring.

Åren gick och jag fick dig att sluta med spriten. Vi blev ett par, förlovade oss och du lovade mig allt fint i världen.</I>

Regnet smattrar mot mitt sovrumsfönster. Jag undrar var du är och min ensamhet tar över. Ibland önskar jag att du fortfarande fanns hos mig.

<I>Lova ingen världen. Den är för stor och de fina bleknar i all ångest.</I>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Novemberflickan med Poeter.se id #10929 innehar upphovsrätten